

Gerard A. Klaasse (tek: Barry Stoffer): ‘Papa, ik hoop dat je gauw weer beter wordt.’ Een autobiografisch verhaal van een Colitis Ulcerosa patiënt. Uitgeverij Klaasse, Wadinxveen 2005 ISBN 9090190430

Soort boek: egodocument, ervaringsverhaal van Gerard over zijn leven met Colitis Ulcerosa.

Stijl: Het boek is gedegen geschreven in soms wat moeizame stijl. Maar daardoor grondig en verhelderend. Het boek is aangekleed met tekeningen, gedichten, medische informatie, anekdotes.

Over de schrijver: Gerard Klaasse is getrouwd, heeft twee zoons en een dochter, en was/is werkzaam als binnendienstmedewerker verzekeringen bij de ABN AMRO Bank B.V.. In 1994 werd hij ziek.

Korte samenvatting: In het boek heeft Gerard Klaasse zijn verhaal opgeschreven hoe het is om geconfronteerd te worden met Colitis Ulcerosa. De eigen ervaringen, beleving en wat de invloed hiervan is op zijn gezinsleven. Hij beschrijft zeer gedetailleerd het ontstaan van de ziekte en de zoektocht naar de juiste diagnose, de diverse ziekenhuisopnamen en behandelingen, de gevolgen voor het werk en het gezinsleven, ervaringen met patiënten, artsen verpleegkundigen en andere hulpverleners en lotgenoten. Gedurende de zoektocht wordt Gerard lid van de patiëntenvereniging, en besluit hij dit boek te gaan schrijven. Wat de gezinsleden vonden/vinden van het effect van de ziekte op hun leven, staat aan het eind van het boek kort beschreven.

Wat viel op: Het gemodder met zoeken naar de juiste behandeling, specialist, ziekenhuis en diagnose. Het gezinsleven, en het steeds met tussenpozen naar het werk gaan. De gedegen beschrijvingen van onderzoeken, het belang van geloof en huwelijk, de coulantie van werkgever, de moeizame gesprekken met WAO artsen en controlerend geneesheren.

Citaten: Pag. 57.....’Nee, daar zijn wij niet voor. Ik moet maar naar dat en dat kamertje om het daar maar eens te vragen..... maar ook deze verpleegkundige loopt niet over van enthousiasme en belooft me dat ze iemand zal sturen. Op mijn opmerking, dat mijn geproduceerde ‘ontlasting’... op onderzoek ligt te wachten en de lucht ... niet aangenamer wordt... wordt schouderophalend gereageerd. Het is eigenlijk een beetje de hele tendens en sfeer, die ik proef tijdens deze ziekenhuisopname. Een grote mate van desinteresse en gemakzuchtig gedrag. Waar dit aan ligt weet ik niet. Ik heb het ook maar niet gevraagd.’

Pag. 78 ‘Ik heb de internist daarna op de hoogte gesteld van onze bedoelingen en uitgelegd waarom ik een second opinion wil. De reactie is op zijn minst opmerkelijk te noemen. Hij slaat het dossier dicht, overhandigt het mij en geeft ons een hand..... Daar gaan we dan, met mijn dossier onder de arm op weg naar huis. Zonder ook maar enige verwijzing.’

Pag. 88 ... We stellen ons voor en overhandigen het medisch dossier. Het eerste wat opvalt is dat hij de tijd neemt dit dossier door te nemen.... Nu zijn wij aan de beurt. Het lijkt wel of al onze frustraties van het afgelopen jaar eruit komen....’Rustig rustig, rustig,’ is zijn reactie. ‘We hebben de komende weken nog genoeg afspraken om alles op een rijtje te zetten.’

Pag. 97’Afbellen dus of de kinderen vertellen dat we toch niet naar de bossen kunnen vandaag. Vervelende momenten die ik moet accepteren. Soms gaat mijn vrouw dan alleen met ze weg.Ik weet dat het niet anders kan, maar het doet natuurlijk verschrikkelijk zeer.’

Pag. 205 ‘Het vrijen staat op een laag pitje, ondanks dat dit zo lekker ontspannend kan werken..... Het zijn soms momenten waarop ik denk, redden we het wel, gaat het wel goed met ons! Als we er dan weer eens over praten (waartoe we ons zo nu en dan echt moeten zetten) blijkt toch vaak dat de vermoeidheid inderdaad een grote rol speelt...

Recensie: http://www.mdl.nl/uploads/247/103/Magma_3_2005.pdf :
(September 2005) ‘Voor artsen biedt het de mogelijkheid een kijkje te nemen in de huiskamer van de patiënt.’